

Strănută pădăia

Mirimirela

A înflorit iar, pădăia
E câmpul zumzet de albine,
Pământul își arată măreția
În primăvara care vine.

Multicolore, diafane
Frumoase , ca niște codane
Trec zilele în grabă mare...
Și cerul e în sărbătoare !

Mătasea lunii, așternută
Peste câmpia adormită
Mângâie coama nopții calde
Dar pădăia, parcă arde !

Arde de dragoste călcată
De talpa firului de iarbă
Câmpia nu îi mai ajunge
Și-nrourată, parcă plânge...

O boare iată, s-a iscat
Și pădăia-a strănutat.
Ce vaiet, ce jale se-aude
Prin iarba cu tălpile ude :

"Unde-au zburat petele de soare,
Când s-a făcut iarnă, de-i ninsoare
Și unde-i pădăia ? Unde ? "
Strigau albinele, flămânde..

"Când pădăia-a strănutat,
Vara, simbria și-a luat".
Le-a șoptit vântul, printre sălcii
Culcând cu grijă, firul ierbii.

Să nu audă și să nu mai știe
Tristețea florilor de pădăie.